

edebiyata açılan alem

Edebi Alem

"Sevdiğin kadar sevilirsin."

SAYI 4 AĞUSTOS 2023

Mükremin ASLAN - Sibel GİDİCİ - Sevim VARLIK - Cengizhan
AYKULAP - Mehmet Şirin KURHAN - Beyzanur KARİK - Adnan
ALTUNDAĞ - Okan KARAYILAN - Damlanur ÖZSOY - Hediye Şeyma
FATI - Hakan YAKICI - Erkan BARDAK - Namık İlder AYTURAN -
Hasan ATMACA - İlknur İŞCAN KAYA - Doğan MERPEZ - Tolga
KAPLAN - Buse Dilara ÜNAL - Mihriban CESUR - Kadir DAN - Mehmet
BİLEN - Can Seyfettin AL - Gökhan DALOĞLU - Güleser ÖZLÜ - Murat
ŞAHİN - Işık ALTUNSOY - Mehmet Ali PELTEK - Samet MUTLU

Önsöz

Aynı zamanı ve coğrafyayı paylaşan insanlar olarak, toplumumuzun edebiyat, sanat ve kültür etkinliklerine katılımlarını artırmayı hedeflemekteyiz. Bu hedefimizi gerçekleştirirken birey kavramının değerinin bilincinde olarak bireylerin inançlarına ve yaşamlarına saygı duyulan bir perspektif ile siz değerli insanlara kendimizi ifade etmekteyiz.

Günden güne popüler kültürün etkilerini, günlük yaşantımızda daha çok hissetmekteyiz. Popüler kültürü yöneten, yönlendiren insanlar ise düşünce eylemine neredeyse hiç değinmemektedirler. Dolayısıyla böylesine büyük bir okyanusta, hazırladığımız bir tekne ile düşünce eyleminin tohumlarını okyanusun derinliklerine bırakmak istiyoruz. Böylece o tohumlar, düşüncenin kıymetini bireylere hissettirecek ve birey olmanın en temel sebebinin düşünce olduğunu fark ettirecektir. Böylece bizlerde her bir bireyin düşünce eylemine değer verdiğini gözlemleyip, hedefimize ulaşmış olacağız.

Okyanusta yolculuk ettiğimiz her saniye, okyanusun hırçın dalgalarının altında ezilmekte olan, yüzme bilmeyen, yüzme bilip de bunu yolculuğumuz sırasında diğer insanlara öğretmek isteyen bireyleri, teknemize konuk edeceğiz.

Ebedi Alem'den önceki son çıkış noktasıdır Edebi Alem. Gelin tüm insanlara düşünce eyleminin önemini birlikte anlatalım. Gelin bizlere kıymetli bilgiler aktaran insanları birlikte dinleyelim. Gelin kıymetli bilginin ne olduğunu birlikte tartışalım.

4 Şubat 2020'de okyanusun sularında boy gösteren teknemiz, günümüzde yolculuğuna devam etmektedir.

Edebi Alem Yayın Ekibi

Duyuru

Edebi Alem Dergisinin dördüncü sayısının yayımlandığı 1 Ağustos 2023 tarihinden itibaren, dergimizin dördüncü sayısı için çalışmalarına başlıyoruz.

Eylül ayında beşinci sayısı yayımlanacak olan dergimizde yer almak istiyorsanız, kaleme aldığınız metinleri, yaptığınız illüstrasyonları, çekimi size ait olan fotoğrafları edebialemeser@gmail.com adresine gönderebilirsiniz. Daha detaylı bilgi için internet sitemiz olan www.edebialem.com adresinde yer alan "Duyurular" sayfasını ziyaret edebilirsiniz.

Dergimizde yayımlanan bütün eserlerin yayın hakları Edebi Alem Dergisine ve Edebi Alem internet sitesine aittir. Yayımlanan eserler için ayrıca eser sahibine herhangi bir ödeme yapılmamaktadır.

Edebi Alem Dergisinde yer alan eserler, iznimiz olmadıkça başka bir yerde yayımlanamaz. Yalnızca kaynak göstermek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör

DERYA YEŞİL
YETER YELDA ŞAHANOĞLU
CEM ALAN

Tasarım

BÜŞRA BETÜL PİLİÇ

İllüstratör

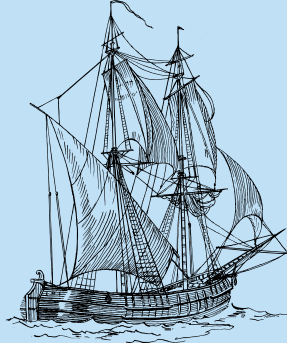
GÜLSÜM SAYHAR
MUHAMMET DEMİR

Kapak Çizeri

GÜLSÜM SAYHAR

Son Okuma

MÜKREMİN ASLAN
YETER YELDA ŞAHANOĞLU

Genel Yayın Yönetmeni
MÜKREMİN ASLAN

İçindekiler

1-2 | ÇOK SAHİPLENMEYEN ÇOK AİT

OLMADAN GEÇEN YAŞAM: CAN YÜCEL

MÜKREMİN ASLAN

→→→→←←←←
3 | TELLAL

KADİR DAN

→→→→←←←←
4 | BORÇ DEFTERİ

ADNAN ALTUNDAĞ

→→→→←←←←
5 | ZAMAN YOLCUSU

CENGİZHAN AYKULAP

→→→→←←←←
7 | BEKLEYİŞ

MEHMET ŞİRİN KURHAN

→→→→←←←←
8 | ARAYIŞ

BEYZANUR KARİK

→→→→←←←←
9 - 10 | ŞİİRİ ŞİİR İLE ÖLÇEN ANTİKACI ŞAİR:

EDİP CANSEVER

SEVİM VARLIK

→→→→←←←←
12 | YANİ ŞEY

OKAN KARAYILAN

→→→→←←←←
13 | YAĞMUR

DAMLANUR ÖZSOY

→→→→←←←←
14 - 16 | HİŞT HİŞT

HEDİYE ŞEYMA FATİ

→→→→←←←←
18 | ÖLÇÜSÜZ

HAKAN YAKICI

→→→→←←←←
19 | AZOT SERSEMLİĞİ

ERKAN BARDAK

→→→→←←←←
20 | HATIRA IŞIKLARI

NAMİK İLTER AYTURAN

→→→→←←←←
22 | SÖMÜRGEÇİ BAKIŞ AÇISI YAHUT HAYALİ

DOĞU: ORYANTALİZM

HASAN ATMACA

23 | ZAYİ İMGELER

İLKNUR İŞCAN KAYA

→→→→←←←←
24 | ÇAPRAZ ŞİİR

DOĞAN MERPEZ

→→→→←←←←
26 | BENİM BİR ÇİĞLİĞİM VAR

TOLGA KAPLAN

→→→→←←←←
27 | DİKEMİYORUM SÖKÜÇÜNÜ RUHUMUN

BUSE DİLARA ÜNAL

→→→→←←←←
29 | ALÂMETİ FARİKAM

MİHRİBAN CESUR

→→→→←←←←
30 - 36 | BUZ GİBİ BİR GİZEM

SİBEL GİDİCİ

→→→→←←←←
37 | ÖZLENEN DUYGULAR

MEHMET BİLEN

→→→→←←←←
38 | SAKIN ÜZÜLME

CAN SEYFETTİN AL

→→→→←←←←
39 | SUSKUN GELECEK

GÖKHAN DALOĞLU

→→→→←←←←
40 - 41 | RUHUN DİKENLERİ

GÜLESER ÖZLÜ

→→→→←←←←
42 | BAHTSIZIN DİLİNDEN

MURAT ŞAHİN

→→→→←←←←
43 | MAHŞERE KALDI

IŞIK ALTUNSOY

→→→→←←←←
44 | MÜZEYYEN

MEHMET ALİ PETEK

→→→→←←←←
45 | YIRMİNCİ YAŞ

SAMET MUTLU

"KİTAPLAR HAKLIYDI"

Tarihler 21 Ağustos 1926'yı gösterdiğinde, bir bilinmezliğin içerisinde adım atacağından habersiz dünyaya gelen Can Yücel, eski milli eğitim bakanı Hasan Ali Yücel ile Gülsüm Refika Yücel'in oğludur. Entelektüel birikime sahip bir ailenin çocuğu olan Yücel'in edebiyat ile tanışması çocukluk yıllarına denk gelmiştir. Erken yaşta edebiyatla tanışması ise hem edebiyat hem de fikir dünyasına paha biçilemeyecek faydalar sağlamıştır. Hal böyle olunca, Can Yücel'in kaleme aldığı eserler, günümüzde en çok okunan eserler arasında yer almakla birlikte usta kalem, fikir dünyasını bir sonraki yüzyıla aktarmada başarılı olmuştur.

Lirik bağlamda, birbirinden kaliteli eserler ortaya koyan şair, orta öğrenimini Ankara Erkek Lisesi'nde tamamladıktan sonra, Ankara Üniversitesi'nde Dil Tarih ve Coğrafya Fakültesi, Klasik Filoloji Bölümü'nü okumuştur. Üniversite eğitimine İngiltere'de yer alan Cambridge Üniversitesi'nde devam eden şair, Londra BBC'nin Türkçe departmanında ise bir süre spikerlik yapmıştır.

Askerlik dönemine geldiğinde, askerliğini Kore'de yapmış ve askerlikten dönüşünün sonrasında bir süre Bodrum'da turist rehberi olarak çalışmıştır.

Turist rehberi olarak çalıştığı dönemin ardından İstanbul'a yerleşen Yücel, İstanbul'da bağımsız çevirmen ve şair olarak yaşamını sürdürmüştür.

Şairin ilk şiirlerini ise 1950 yılında "Yazma" adlı bir kitapta topladığı bilinmektedir. Bu şiirlerinde ise toplumsal olayların ve sorunların kendisinde oluşturmuş olduğu izlenimlerinden kurtulmak istemesine, zaman zaman taşlamalar ile zaman zaman betimlemeler ile bu olay ve sorunların yalın bir dille işlendiğini görmekteyiz.

Öyle ki şairin "Bağlanmayacaksın" başlıklı şiirinde tek bir yaşantıdan elde edilen tecrübelerin kaleme alınışından ziyade, birbirinden farklı sorunlara ve tecrübelere sahip yaşantıların, sanki müşterek olarak kaleme aldığı bir şiir okuyormuş gibi hissedebilirsiniz.

Yücel, 1956 yılında Güler Yücel ile evlenmiş ve bu evliliklerinden Güzel ve Su isimli iki kızı, Hasan isimli bir oğlu olmuştur.

Yaşamın, akarsulardan akan su misali hızlıca geçip gittiği bu dünyada, usta şair kalıcı olarak bıraktığı eserlerini 1945 ile 1965 yılları arasında "Yenilikler", "Beraber", "Seçilmiş Hikayeler", "Dost", "Sosyal Adalet", "Şiir Sanatı", "Dönem", "Ant", "İmece", "Papirüs", "Yeni Dergi", "Birikim", "Sanat Emeği", "Yazko Edebiyat" ve "Yeni Düşün" dergilerinde yayımlamıştır. Bu dergilerde yer aldığı eserler ile tanınan Yücel, 1965 yılından sonra ise siyasal konular hakkında da eserler kaleme almıştır.

Ünlü dünya şairlerinin eserlerini çeviren Can Yücel çevirdiği şiirleri bir araya getirdiği "Her Boydan" başlıklı kitap 1959 yılında yayımlanmıştır.

Yücel'in fikir dünyasını kaleme aldığı yapıtları olan "Yazma" (1950), "Sevgi Duvarı" (1973), "Bir Siyasinin Şiirleri" (1974), "Ölüm ve Oğlum" (1976), "Şiir Alayı" (1981), "Rengahenk" (1982), "Gökyokuş" (1984), "Canfeda" (1987), "Çok bi Çocuk" (1988), "Kısadevre" (1990) ve "Kuzgunun Yavrusu" (1990) adlı kitaplarda toplamıştır.

Sanat ve edebiyatta kendi rüzgarıyla ilerleyen şair, Che Guevara ve Mao'dan yaptığı çeviriler sebebiyle 12 Mart 1971 darbesi döneminde 15 yıl hapis cezasına mahkum edilmiştir. 1974'te yayımlanan genel af ile birlikte mahkumiyeti kaldırılmıştır.

1965 yılından sonra siyasal söylemlerini artırdığı görülen şair, 1996 yılında Emek Partisi'nin kurucuları arasında yer alırken, şairin kaleme almış olduğu "Hava Döndü" başlıklı şiir ise Emek Partisi'nin, parti marşı olarak kullanılmıştır. Bu şiir, o dönemin işçileri bakımından en önemli marşlardan biri olmuştur. 1999 yılında yapılan seçimlerde ise Özgürlük ve Dayanışma Partisi'nin İzmir milletvekili adayı olmuştur.

Ağustos ayında dünyaya gözlerini açan Can Yücel'in, gözlerini bu dünyaya kapaması da yine bir Ağustos gününde gerçekleşmiş ve 12 Ağustos 1999'da yaşamını yitirmiştir.

"Çok sahiplenmeden, çok ait olmadan yaşayacaksın.
Hem her an avuçlarından kayıp gidecekmiş gibi,
Hem de hep senin kalacakmış gibi hayat.
İlişik yaşayacaksın. Ucundan tutarak..."

Bir gün bahar gelir ise gönlüme
Sözün ile çiçeklerini devşir
Güneş gibi doğmak istersen bana
Ele değil yönün yüzüme çevir

Ceylan oldum Olympos'ta gezindim
Bazı yenen oldum bazı yenildim
Dil okları değdi garip sineme
Düşman ile değil dostla ezildim

Çok kelebek uçtu kirpik burcundan
Nehirler akıttım çene ucundan
Kurban ettiler beni İda dağında
İnsanın insanı sevme suçundan

Güzel değilim Tanrı'ya saki olayım
Düşüp kara toprağa sümbül açayım
Küllerim konuldu renkli urneye
Bırakmazlar uçupta yâri bulayım

BORÇ DEFTERİ

Adnan ALTUNDAĞ

Yeni gelin gibi çakıl taşlı köy yolunda
Çukurlarda sekip, salına salına
Gelirdi Attar Niho'nun arabası,
Dururdu köy meydanında.
Haykırırdı gelişini bütün köy halkına
Üşüşürdü çocuklar, kadınlar etrafına
Bulunmazdı ceplerinde paraları,
Ellerinde arpası, buğdayı, yumurtasıyla
Anam;
Kapacak, bir parça mintan almak için,
Veresiye yazdırırdı adımı
kaba ve çirkin kara kaplı
borç defterine,
A harfinden;
En başta yazılıdır ismim,
Savaşta piyon misali piyade asker gibi.
Bundandır herhalde
Düşmez yakamızdan borç
Sırtımızdan fukaralığın yükü...

Edebi
Alem

**"EDEBİYATIN, ALEMLE EN GÜZEL
BULUŞMASI..."**

BEKLEYİŞ

Mehmet Şirin KURHAN

**İstersen hiç gelme.
Ben seni yine beklerim.
Haber yollama, mektup da yazma.
Ben seni yine beklerim.**

**Geçsin günler, geçsin haftalar.
Geçsin aylar, geçsin yıllar.
Düşün saçlarıma aklar.
Ben seni yine beklerim.**

**Yollar uzadıkça uzasın.
Dağlar başını kar, boran alsın.
Alacak son bir nefesim kalsın.
Ben seni yine beklerim.**

Arayış

Beyzanur KARİK

Gökyüzünden yeryüzüne boş bakışlar savuran,
Bedenini bulamamış bir ruh,
Bedenler buluyor yere göğe kılıç vuran.
Çünkü henüz tanımlanmamış zihinlerde sulh.

Güneşin altında yanıp kavrulan,
Bir yığın beden ve aynı sindirilmiş güruh.
Nedenler buluyor kendince mantıklı ve akla yatan,
Abartılı her hareketleri ve kahkahaları şuh.

Şiiri Şiir ile Ölçen Antikacı Şair: Edip Cansever

Sevim VARLIK

Hayatta, hemen hemen herkesin başına olumsuz şeyler gelmiştir. Kimileri, bu olumsuz vakalar sonucunda daha da dibe vurup, çöküntüler yaşamıştır. Kimileri de yaşadıklarından ders alıp, daha güçlü bir şekilde hayatlarına devam etmiştir. Edip Cansever'in şiirleri ile tanışmamızı ise, şairin ikinci grupta yer almasına borçluyuz. Kapalıçarşı'daki dükkanı yandığında çok üzülse de, bu olumsuz olay sonucunda şiir alanında hızla ilerlemesi, bizler için de olaylara farklı yönlerden bakmak için bir umut niteliğindedir.

Edip Cansever; 8 Ağustos 1928 tarihinde, tüccar bir ailenin üçüncü çocuğu olarak İstanbul'da dünyaya gelmiştir. Tam adı; Ömer Edip Cansever olsa da, Ömer ismini ilk kaleme aldığı şiirleri dışında hiçbir yerde kullanmamıştır. Eğitim hayatına İstanbul'da başlayan şair, Ortaokulu bitirdikten sonra İstanbul Erkek Lisesi'nde eğitimine devam etmiştir. Lisede iken, şiire karşı olan ilgisini fark etmesi ve ardından kaleme aldığı şiirinin bir dergide yayımlanması, en büyük motivasyon kaynaklarından biri olmuştur.

1946 yılında, liseden mezun olduktan bir süre sonra ticaret hayatı ile iç içe olmak istese de, şiire olan düşkünlüğü kendini göstermeye devam etmiştir. Kaleme aldığı ilk şiirlerini, 1947 yılında yayımlanan "İkinci Üstü" isimli kitabında bir araya toplamıştır. Gençlik yıllarında kaleme aldığı için bu şiirlerinde; duygu yoğunluğu, sevinç, heves ve tutku gibi temalar ön plandadır. Cansever, "Yeter ki şiirin dünyasına karışalım, varlığımızı biraz da onun varlığında duymaya yönelelim." diyerek şiire olan bağlılığını her fırsatta belli etmeye devam etmiştir. Aynı yıl, Mefharet Hanım ile hayatını birleştiren şairin, bir erkek ve bir kız evladı olmuştur.

1951 yılında ise Şair, Salah Birsal'in de öncüsü olduğu "Nokta" isimli aylık dergide yer almıştır. Dergi, sekiz ay boyunca yayın hayatını sürdürmüştür. Bu dergi sayesinde birçok genç şair; tanışma fırsatı bulmuşlardır ve şiir alanında daha donanımlı bir hale gelmişlerdir. Bu noktadan sonra Cansever, şiirlerine hece ölçüsü ve Garip akımının etkisinde devam etse de "ikinci yeni" akımından etkilenerek daha imgesel şiirler kaleme almaya başlamıştır.

Çizim: Muhammet Demir

Şiiri Şiir ile Ölçen Antikacı Şair: Edip Cansever

Sevim VARLIK

1954 yılında meydana gelen yangın ise, şairin hayatının dönüm noktalarından biri olmuştur. Her bitişin aslında bir başlangıç olduğunu kanıtlayan bu olay sonucunda Cansever, dükkanını yeniden açmak için bir ortak bulmak istemiştir. Bu süreçte, babasının dükkanında çalışmaya başlamıştır.

Ticaret hayatına ara vermeden, elinden geleni yaparak ilerlemeyi düşünse de, bir süre sonra yalnızca şiir ile uğraşmaya ve tamamen şiire odaklanmaya karar vermiştir. İşlerine ara verdiği bu süreç, şiirin büyüsünün içinde tamamen kaybolarak daha büyük adımlar atmasına vesile olmuştur.

“İkinci Yeni” akımının öncüsü olarak kendine özgü, eşi benzeri olmayan şiirler kaleme alan şairin, 1957 yılında yayımlanan “Yerçekimli Karanfil” isimli kitabı büyük oranda beğeni toplamıştır. “1958 Yeditepe Şiir Armağanı” na layık görülerek döneme damgasını vurmuştur.

Şiirlerini; tiyatro ve hikaye türleri ile harmanlayarak diyaloglara yer veren şairin, her dizeye çeşitlilik kazandırmak için sık sık seyahat etmesi de, şiire gösterdiği özeni ortaya koymaktadır. Cansever, hayatı boyunca alışkanlıklarını terk etmekten korkmayan, şiirlerine yenilikçi hava kazandıran bir şair olmuştur. 1976 yılında yayımlanan “Ben Ruhi Bey Nasılım?” isimli kitabı, 1977 yılında “Türk Dil Kurumu Şiir Ödülü” ne layık görülmüştür. Şairin yayımlanan diğer kitaplarında olduğu gibi, “Yeniden” isimli kitabı da yayımlanma tarihinden yaklaşık bir sene sonra “Sedat Simavi Edebiyat Ödülü” nü almaya hak kazanmıştır.

Cansever, 1986 yılında Bodrum’da tatilde iken yaşadığı beyin kanaması sonucunda hayata veda etmiştir. Mezarı ise Rumelihisarı’ndadır. Cansever’in yenilikçi kişiliği ve bu kişiliğini eserlerine yansıtması, vefatının ardından bunca yıl geçmesine rağmen, günümüzde de adından ve şiirlerinden söz edilmesinin en büyük kanıtıdır.

Çizim: Muhammet Demir

Yani Şey

Okan Karayılan

hiçbir şeyin senle alâkası yok
ama her şey sana bağlı
evet
küresel sermayede etkin binde bir
sen varsın diye de dönmüyor dünya
ama
bu çiçek pasajı kesin sana aittir
sonra bu karanfil, lotus ve sardunya
hiçbir şeyin senle alakası yok
ama her şey sana bağlı
inaniyor musun yoksa
şu satırlarda bi payın olduğuna
ama senle alakası yok
dolaylı yoldan bağlanıyor varlığına
U dönüşü yapamadığımız otobanlarda
mecburi istikamet tarafına
senle pek alakası olmasa da
düşük hava basıncı
ve bozuk bir radyoyla
hiçbir şeyin senle alakası yok
ama her şey bağlı sana
bazen niyetlenmiyor değilim
sana bağlı kalmak için her şey olmaya
ama
bu çarpık yapılaşma
devrik cümleler
ve bozuk jargonla
devam ediyorum
senle alakası olmayan herkes olmaya

YAĞMUR

Damlanur ÖZSOY

Önce kara bulutlar kapladı göğü dört bir yandan
Toprak kana kana içti, yağan gök yağlarından
Suyun her zerresine muhtaç idi bütün bir alem
Yağmurun sükunetiyle arındı dünya telaşlarından
Yeryüzünün hasretiyle yanıp tutuşan bulutlar
Ağlayarak söndürdü ateşini, kavuşamadan
Yağmurun ardından bir hasret kokusu kaldı
Toprak içine çekti o kokuyu hiç yorulmadan

Hişt! Hişt!

Hediye Şeyma FATİ

Hişt! Hişt! dedi bir ses. Engin okyanuslardan gelircesine derin, hasta bir bülbül kadar yorgun, ağız bantlı birinin şiir okuması gibi anlaşılmaz ve anlaşılmak istenen bir sestir. Etrafıma baktığımda kimseyi göremedim. Ceviz ağacının dallarındaki kuşlar demediyse, çöpün kenarında kara kedi söylemediyse kimdi bu sesin sahibi? Belli ki kulaklarım bu aralar yalan da söylemeye başlamıştı. Tekrardan adım attığımda o ses sanki her adımım başına sayılı "Hişt! Hişt! diyordu. Gözlerimle kara kediyi yokladığımda yanıma gelip onu besleyeceğimi sandı oysa o beni besleyecek haldeydi. Yürüdükçe ses artıyor, bir melodiyi anlatıyordu. Damlatan çeşmeden akan o damlaların çıkardığı ses gibi sürekli ve bir süre sonra çıldırtan bir melodi! Dayanamayıp cebimdeki lise yıllarımdan kalan mp3 çaları çıkarıp müzik açtım.

İşe yaramadı da değil hani cılız cılız da gelse biraz hafiflemiş, rahatlamıştım. Yolum uzundu ya da kısaydı ama ben yolumun neresi olduğunu bilmiyordum. Akrep ve yelkovan yarışını sürdürmüş, bilmediğim bir mekandaydım. Fark ettiğim an müzikler son bulmuş "Hişt! "sesi güçlenmişti. Gece olmuş, Güneş batmış, kahvehanelerin ışıkları bir bir sönmüş, sokak lambaları ile aydınlanmış evim ve tek manzaram bir çift ağaç arkasında deniz ve tek müziğim "Hişt!" olmuştu. Karnımdaki guruldama bile zor fark etmiştim. Çantamdan çıkardığım birkaç komşu bahçesinden arakladığım kayısı ve sabahtan kalan biraz simit ile mideme bayram ettirdim. Geçtim pamuktan olmasa da tahtadan olan koltuğuma, insanların bank dediği dert ortağıma. Ne düşündüğümü düşünürken buldum kendimi. Belki de düşünmeyişiimi kapatmak için düşündüm. Her defasında da "Hişt!" sesi bir kere olsun çıkmadı kulağımdan. Artık içime lime lime işlediğini hissediyor bu saate kadar kafayı nasıl yemediğimi düşünüyordum. İlk nerde duymuştum acaba bu nidayı? Kim söylemişti de takılı kalmıştı kulaklarımda? Kim söylemişti de kalbime doğrudan saplanan bir oka dönüşmüştü? Hatıralar ardı ardına canlanmıştı yıldızlarla aydınlanan denizde. Dalga dalga, pare pare...

-Hişt! Hişt!

Ardıma baktığımda kumral saçları güneşte altın sarısına dönüşen, gözleri topraktan daha bereketli bir kahverengi, gözlükleri her an firar edecekmiş gibi duran arkamdan seslenen bir kız yaklaşıp bana "Hişt! Hişt!" diyordu. Bu kız neden bana 'hişt' desin ki, hem de 'hişt' ne demek ki?

-Pardon adını bilmiyordum da o yüzden öyle seslendim kusura bakma.

-Sıkıntı yok.

Hişt! Hişt!

Hediye Şeyma FATİ

-Ben şey diyecektim yarın edebiyat sınavı olacaktı da bizim hocamız kaç aydır hasta sizinki not falan veriyse beraber çalışalım mı?

-Olur.

-Peki yarın ders çıkışı üniversitenin kütüphanesinde bekliyor olacağım teşekkürler.

Bir ceylan edasıyla hızla uzaklaşıyordu ki

-Hişt! Hişt!

Güldü yanıma gelip elini uzattı ve içten bir sesle “Adım Aslı memnun oldum.” dedi. Narin elini tuttuğumda yeni doğmuş bir bebeğe incitme korkusuyla tutmuş “Memnuniyetimiz karşılıklı, ben de Fatih.” demiştim. Demek ki “Hişt!” sesi o anlardan bana kalan bir mirastı lakin ufak bir nida neden yıllar sonra kendine mahkum edebilirdi ki. Belki de ben o sesi anılarımın her köşesinde saklamış ve kendimi teslim etmiştim.

...

-Hişt! Hişt!

-Aslı benim adım var biliyorsun değil mi?

-Biliyorum ama her seferinde bu sesi duyduğundaki yüz ifaden gerçekten çok hoşuma gidiyor.

-Gülme diyorum sana Hişt! Hişt!

Anılar arka arkaya derinlere gömdüğüm yaraları çıkarıp yüzüme vuruyordu. Ve bir anı daha canlanmıştı kalbimin en dip köşelerinden çıkıp koca denizde yer buldu..

-Hişt! nasıl olmuşum?

Beyazlar içinde bir güvercin timsali etrafında döndü. Saçları dalga dalga omuzlarına düşmüş, gözlerinden ışık çıkıyor, yüzünde horoz şekeri alınmış bir çocuk sevinci vardı.

-Melek desem günahkar, insan desem yanında az kalır. Bir inci kadar zarif, bir kelebek kadar narin, gülüşlerin kadar güzelsin.

-İltifat et demedim söyle biraz dar mı olmuş yoksa fazla mı abartılı?

-Bana göre çuval giysen güzelsin ya gelinlik giyince ne dememi bekliyorsun?

-Fatih ya..

Beni çıldırtan o ses yadigardı geçmişten. Eterimi lime lime edip geçen o ses, geçmişten gelen bir yolcuydu. Kim bilir hangi anılarımıza şahit olmuştu, kim bilir bana neyi hatırlatmaya çalışıyordu.

Hişt! Hişt!

Hediye Şeyma FATİ

Sıkı sıkı sarıldığım paltomun iç cebinden üstü kalplerle donatılmış her kalpte F ve A yazan bir defteri çıkarıp son sayfaya “Hişt! Hişt!” yazmıştım. Neden yazdığım hakkında ufak bir fikrim dahi yoktu. Ses oldukça artmış artık dalga sesi bile dinlenmiyordu. Defterimi cebime koyup kulaklarımı elimle tıkararak banka kıvrıldım. Uyuyunca tüm dertler biter sanırdım küçükken çünkü o zamanlar tüm derdim geç saatlerde dışarıda oynayamamaktı. Bu nedenle geceler hemencecik geçsin diye uyurdum. Şimdi de belki o ses geçer diye uyudum. Umutlarım yine ve yine boşa çıkmış rüyamda o sesi son duyduğum anı tekrar yaşamıştım.

-Hişt! Fatih şu radyoyu değiştirsene.

-Şu sese gıcık oluyorum demesene.

-Tamam, tamam!

Deyip devam etmişti gülmeye. Gülüşlerine bir an daldığımda manzaramın arkasında tekerlekleri boşanmış gibi gelen adeta bir atlıyı andıran kamyonun ardından uzun bir sessizlik..

Gözlerimi açtığımda tanyerinden güneş başını kaldırmış selamlıyordu ahaliyi. Ağaçlarda kuşlar, denizde balıkçı türküleri, çayda şıkırdayan kaşık sesi.. Bir eksiklik fark ettiğimde sonunda anlamıştım. Kimse bana “Hişt” demiyordu. Hem de o kadar insan içinde daha dün beni çıldırtan sesi arar olmuştum. Ses nasıl aranırdı? Yavaş adımlarla iskeleden ayrılmıştım. Nereye gideceğimi bilmiyordum lakin ayaklarım kendi kendine yolu belirlemişti belli ki. Çiçek tarhunları arasından geçtiğimde bahar kendini nasıl da belli ediyordu. Sarı sarı laleler, her renkten bir cümbüş yaratan güller ve aralarından arsızca çıkan papatyalar adeta selam veriyordu. Söğütler yerlere kadar inmiş hüzün besliyordu. Söğütler tıpkı kocamış dedeler, çiçekler süslü torunlardı. Ya da ben her şeye fazla anlam yüklüyordum. Uzaktan “Hişt!” diye bir ses duyduğumda heyecanlanmış ve adımlarım sıklaşmıştı. Ve o ses artık bangır bangır geliyor adeta gel diyordu. Lakin bu sefer o etimi lime lime eden ses beni rahatsız etmiyor, sanki memleketine dönmüş bir gurbetçi gibi selamlıyordu. Kaynağını bulunca sesin ve soğuk mermerde yazan isim çağırdı beni kendine. Soğuk toprağa oturduğumda cebimden düşen defterin üstündeki kalplerde harfler yerine “Hişt! Hişt!” yazıyordu. O andan itibaren ne kuşlar öttü ne kediler mama dilenen seslerini yaydı ve o saatten sonra koca sessizlik içinde tek bir ses “HİŞT!” oldu.

**HEVESLE
BAŞLADIĞIM HER
İŞİN SONU**

ÖLÇÜSÜZ

Hakan YAKICI

**Neyle ölçeceksin kahrı çilemi!
Çektiğim acılar ele gelmez ki..
Ferhat denilmemiş diye adımız;
Delsem de dağları, göze gelmez ki..**

**Yüzün yağmur mevsimiydi kurak ömrümde
Geçti gitti zamanı, geri gelmez ki...
Su diye yalvardım, yandı güllerim.
Lâl olmuş bülbüller, dile gelmez ki.**

**Gözleme yolumu, boşu boşuna
Dönsem de yanında, gönlüm kalmaz ki.**

Azot Sersemliği

Erkan BARDAK

"Bir azot" sersemliği var üstümde.

Gel!

Boş boş konuşalım seninle biraz endişe ile.

Bilir misin, Dünya ile mars arası kaç milyon kilometre?

Bilme boşver!

Misal Ağrı Dağı 5137 metre.

Peki ya Cem Karaca'nın şarkısındaki "Ceviz" Ağacı nerede?

Bak onu bil!

Değişirim ben birdenbire silerim hafızamı, seni bile!

Bu anlatım bozukluğunu düzeltme, mana bozukluğun içindeki doğru kelimedede.

Ara beni kendi cümlelerinin arasında.

İnce bir sızı beyaz bir tülbente işleniyor, nakış nakış.

Bu aralar kafam çok karışık.

Sen varsın, ben yokum, ben varım, sen hep varsın.

Cengiz Han değilim ki dünyayı fethedeyim bir ağaçlık toprak parçası ve belki masumiyet karinesi gözlerin.

300 milyon satır arasında ağladım sana.

Şimdi bir daha oku beni!

Belki sonra çok sonra deli saçması bir şiirde aralanır hakikat çemberi.

Ve o gün hala biraz zaman varsa

Gülhane Parkı'na gideriz Ceviz Ağacı orada.

Hatıra Işıkları

Namık İter Ayturan

İnilmez, çıkılmaz bir uçurumun kenarında,
Maviliği ruhu çalan denize bakarken,
Savuracağım saçlarımı sürgün güneşe,
Zavallı bacaklarım tir tir titrerken,

Sivri kayalıklar kalbimi acımasızca delerken,
Uçurumun ucunda bekliyorum, ufka bakarak,
Karşımda duruyor koylar... adalar,
Bekliyor beni dönülmez uçurumun koyunda!

Geçmek için öteye;

Uçmak desen kanat bulunmaz, atlamak desen cüret!
Gayriihtiyari çıkmışım bu uçuruma, ne hacet!
O halde düşer bana izlemek maviliği sükunla,

O halde kalır bana yalnızlık ömrüm boyunca!
Ve bekleyeceğim hatıra ışıklarının vaktini,
Ellerimden uçan çiçekler bir tarafta,
Saçlarımdan dökülen yapraklar bir tarafta.

SÖMÜRGEÇİ BAKIŞ AÇISI YAHUT HAYALİ DOĞU:

ORYANTALİZM

HASAN ATMACA

Temel anlamında şarkiyatçılık ya da oryantalizm, Doğu ve Uzakdoğu kültürlerinin araştırılmasıdır. Diğer bir ifade ile oryantalizm, Doğu ülkelerinin inanışlarını, dilini, tarihini ve uygarlıklarını inceleyen bir anlayıştır; Doğu'nun Batılı gözünü incelenmesini amaçlayan siyasal bir ideolojidir. Oryantalistler ise Doğu ve Uzakdoğu kültürlerinin incelemesini yapan, alanında uzmanlaşmış Batılı araştırmacılarıdır. Ancak oryantalistlerin temel uygulama alanları, daha ziyade Ortadoğu toplumlarıdır.

Oryantalizmin ilk temelleri 19.yy gibi görünse de daha eskilere "Haçlı Seferleri"ne kadar götürebiliriz. Zira haçlı seferleri ile Batı, Doğu'yu yakından tanıma fırsatı bulmuştur. Bu seferlerden sonra ise Avrupa'nın birçok yerine 14.yy'da Doğu dillerini öğrenmek ve öğretmek için dil enstitüleri açılmıştır ve bu resmi manada ilk adımlar kabul edilmiştir. Bu durum günümüzde de çeşitli adlarla/kurumlarla varlığını sürdürmektedir. Oryantalizm ile ilgili çeşitli tanımlamalar ve çalışmalar yapılmıştır. Ama bunlar arasında en önemlisi olarak Edward Said'in Şarkiyatçılık (1978) adlı eserini gösterebiliriz. Said'e göre Batı bilgi-iktidar ilişkisinden hareketle, kendini tanımlamak, sömürgeci niyetlerini haklı göstermek ve bu amacını gerçekleştirmek adına hayalî bir Doğu üretmiştir. "Ben ve diğerleri" ayrımından hareketle dünyanın merkezine kendisini koyan Batı, Ortaçağ'dan itibaren Doğu kültürleri, medeniyetleri ve inançları etrafında başlattığı şarkiyat çalışmalarıyla kendi Doğu'sunu oluşturmuş, bu çalışmalar neticesinde ortaya çıkan ve akla gelen bütün olumsuzlukların yüklendiği Doğu imajını günlük hayattan siyasete, sosyal bilimlerden güzel sanatlara kadar hemen hemen hayatın her sahasında kullanıma sokmuştur. Bu bilgiye göre Doğu ile Batı arasında her alanda derin farklılıklar söz konusudur.

Batı, akli ve rasyonel düşünme yeteneği sayesinde insanlığın en ileri aşamasını temsil etmektedir. Aklını kullanma yeteneğinden ve tarihten yoksun, tarihin dışında yaşayan Doğu'nun kendi başına bu gelişmeleri gerçekleştirmesi mümkün değildir. Ayrıca Batı, tembelliği, uyuşukluğu, çalışma disiplininin yoksunluğu, günahkârlığı, cinselliğe düşkünlüğü, zorbalığı temsil eden geri kalmış gayri medeni Doğu üzerinde vesayet ve tasarruf hakkına sahiptir. (Said, 1995: 22). Said'in sözlerinden de anlaşılacağı gibi Batı, asırlardır Doğu üzerinde kendisini söz sahibi olması gerektiğini savunmaktadır. Bunun en önemli adımları olarak da İkinci Dünya savaşı sonrası dünya düzeninde görmekteyiz. Özellikle ABD'nin, Ortadoğu, Kuzey Afrika, Güney Asya'daki varlığını buna bağlayabiliriz. Başlıkta da söylediğimiz gibi Oryantalizm, sömürgeci bakış açısıdır. Zira Batı'ya göre Doğu, mantıksızdır, dinsiz olup azgındır, çocuk ruhludur, sapkındır. Böylece Avrupalı makuldür, fazıldır, olgun ve normaldir. Doğulular için tanımlama yapılır; özel isimleri olmayan, sadece Batılı gözünü "Batı-dışı" ya da "ötekiler" olarak tanımlamaktadırlar. Kimi durumlarda bunlara - her ne kadar üzülsük de- şahit olmaktayız. Zira Hindistan, Afganistan, Pakistan, İran, Irak gibi toplumlara baktığımızda Batı'nın bahsettiği kavramları bulmaktayız. İsimlerini saydığımız ve sayamadığımız birçok toplum kimliğini, ruhunu kaybetmekle beraber azgınlığa varan davranışlar sergilemektedir. Birçok medeniyete ve gelişime sahip olan Doğu nasıl oldu da Batı'nın gerisine düştü ve ona muhtaç bir hale geldi?

Batı, Bilimsel, ussal ve mantıksal olarak gelişirken Doğu tam tersi bir istikamette geriledi. Ernest Renan; bunun sebebini İslam olarak görmektedir. Zira ona göre, 'İslam, terakkiye manidir.' Doğulu toplumlar, İslamı terk etmedikçe modernleşemezler. Batıl inançlardan, bağınazlıklardan kurtulamazlarsa modernitenin getirdiği başarıları ulaşamazlar. Bunun için İslamın baskılanması gerekir' der.

Buradan çıkarılacak sonuç: Batı, yalnızca Doğuyu değil, İslamı da kontrol altına alıp sömürgeleştirmek istemektedir. Peki, Doğu bu durum karşısında ne yapmıştır? Asırlarca boyun bükmüş ve Batı'nın gelip kendisine medeniyet ve özgürlük vermesini beklemiştir. Durum böyle olunca Batı tabiri caizse elini kolunu sallayarak Doğu'yu sömürgeleştirmiştir. Ama artık Doğu gözünü açmış ve başkaldırı durumuna geçmiştir. Artık oryantalist anlayış yıkılmaya yüz tutmuş ve oksidentalist anlayış ön plana çıkmaya başlamıştır. Söz konusu durum ne kadar sürer bilinmez ama gün gelecek evrensel bir anlayış halini alacak.

Huzur kitaplarında...

Edebi Alem

Zayi İmgeler

İlknur İŞCAN KAYA

Gölgeler...

Görünmez zayi imgeler
Bilinmez bir zaman aralığında
Süzülerek akar gider
İner izinsiz oynadığı sahneden
Çekilir gemiler mavi düşlerden...
Sesler yorgun... hisler aşına
Yalnızlığı göğsünde uyutur toprak
Hiç dinmeyen fırtına

Çukurda

Derilmeyen hatıralar dipdiri canlılıkta
Yalın kokulu mektuplarda
Mühürlenmiş kitaplarda...

Tutar yakıcı gövdeyi
Hayran sevgi zerrecikleri
Göç kuşları taşınırken uzaklara

Bir el...

Baharlar gelene dek
Beyazlar giydirir üzerine
Bezgin oluğun ülkesine
Gecelerce karanlık yerleşirken...

Solgun bedenli şafaklarla vedalaşır
Yok olur gölgelerle
Terk edince başlayan yalnızlıkta...

Çapraz Şiir

Doğan MERPEZ

Bir yanım dolu, bir yanım boş,
bir yanım donuk, bir yanım yanık,
Bir yanım tatlı, bir yanım mayhoş,
Bir yanım şahit, bir yanım sanık,
Bir yanım kış, bir yanım yaz,
Bir yanım gündüz, bir yanım gece,
Bir yanım siyah, bir yanım beyaz,
Bir yanım sözcük, bir yanım hece,
Bir yanım aynı, bir yanım farklı,
Bir yanım biliyor, bir yanım sanıyor,
Bir yanım garplı, bir yanım şarklı,
Bir yanım pıhtı, bir yanım kanıyor,
Bir yanım doğuyor, bir yanım ölüyor,
Bir yanım kalıyor, bir yanım OL'uyor,
Bir yanım Elif, bir yanım Vav,
Bir yanım Mevlana, bir yanım Şems,
Bir yanım Bektaş, bir yanım Yunus,
Bir yanım Ben, bir yanım Sen,
Bir yanım hep, bir yanım Hiç...
Öyle işte....

seviyor-sevmiyor-seviyor-sevmiyo
seviyor-sevmiyor-seviyor-sevmiyor

Edebi Alem

seviyor-sevmiyor-seviyor-sevmiyo
seviyor-sevmiyor-seviyor-sevmiyor

"SEVIYOR"

Benim Bir ığlığım Var

Tolga KAPLAN

Bazı ığlıklar atılmalı
Kalbi dursun sessizliğin kimsesiz sokaklarda
Meydanlar geceye gmlsn ki
Çocuklar sahiplensin a karabasanları
Gökyüzüne hapsolmuş evsiz rüyalar
Rüzgarın pis nefesiyle perdeler savrulur
Bulutlarla kaplı kentler uyuyor şimdi
Puslu camların ardında kozalar atlamak üzere
Ve l doğacak bütün kelebekler

Tahammller anlamsız
Zamanın esiri olmuş karanlığın rts
Söylenmesi hala yasak gerek duyguların
Saat şu an durmalı
Benim bir ığlığım var
Atılmalı

Dikemiyorum Söküğünü Ruhumun

Buse Dilara ÜNAL

Bir elimde köksüz, bağısız
ipleri ruhumun
Bir elimde kör iğne
uçsuz, bucaksız duygum

Bir araya getiremiyorum
Ne iğne yaklaşıyor ipe
Ne ip iğneye
Dikemiyorum söküğünü ruhumun

Sevfili

Fil sevmeyi bilmeyen, insan sevmeyi nereden bilecek sevfili.

Alâmeti Farikam

Mihriban CESUR

Yüreğimden yağmur misali katre katre döküldü sevdan...
O ki zaman geldi bir ummana döndü bu aşk.
Ruhumun her bir zerresine işledi de
Çepeçevre sardı benliğimi.
Gecem gündüzüm bugünüm ve yarınım hep sen oldu.
Zihnim çepeçevre seninle doldu.
Aydınlattı yüzümü senin aşkının ziyası.
Sözlerinin manası ise ruhumun aynası...
Parladı bir tek tebessümünle gözümün ferisi...
Bu biçare asırlarca sevdasına karşılık bekledi.
O kutlu vakit geldiğinde,
Biçare maşukun, mutluluktan döndü bir anda sevda meftunesine.
İki cihan saadetimin alâmeti farikası...
Bir ömür olacaksın sol yanımda yediveren gül goncası...

BUZ GİBİ BİR GİZEM

Sibel GİDİCİ

"Semiha, çabuk olur musun? Derse geç kalacağız!" diye seslendi Arzu, hızla yaklaşarak.

"Tamam, tamam geldim! Arzu, kötü gözüküyorum, değil mi?" diye sordu Semiha, endişeli bir ifadeyle.

"Ah, Semiha, ah!" dedi, Arzu muzip ve şirin bir sinirle.

"Lütfen kızma! Her gün üniversitenin ilk günü değil ki," dedi Semiha savunurcasına.

"Dördüncü sınıfa geldiğinde de aynı heyecan içinde olursun umarım. Acele et, otobüsü kaçıracağız. İlk günden kötü bir izlenim bırakmak istemezsin, değil mi?" dedi Arzu, telaşlı bir şekilde.

"Evet, haklısın. Haydi, o zaman, bir an önce gidelim," diyerek kararlılıkla yola koyuldular.

Sabahın ilk ışıklarında, adımları, hedeflerinin rotasında şekillenirken aniden ikisinin de kanı çekildi. Önlerinde sol tarafı delik deşik olan, yüzü mosmor bir kadın cesedi belirdi. Şaşkınlıkla donakaldılar. Bir anlık şaşkınlığın ardından polisi arayan Arzu oldu. Semiha'ya göre daha soğukkanlı ve sert bir mizaca sahipti. Ciddi bir vaziyette hızla telefonunu çıkararak yardım istemek için numarayı tuşladı. Semiha ise çocuksu ruhunun dallarında titreşen göz bebeklerinde dehşeti an be an kaydediyordu. Binlerce ürkütücü senaryo zihninin içinde canlanıyor, kaygısını daha da besliyordu. Çok geçmeden olay yerine gelen inceleme ekibi, Arzu ve Semiha'ya cesedi ne zaman ve nasıl bulduklarını sormak için yaklaştı. Başkomiser, sert bir ifadeyle, "Söyleyin bize, nasıl oldu bu olay?" diye sordu.

Arzu, kararlılıkla nefes alarak cesedi işaret etti ve heyecan dolu sesiyle anlattı: "Biz otobüs beklemek için duraktaydık. İşte o sırada gözlerimiz, bu kadın cesediyle karşılaştı. Şok olduk, hemen polisi aradım." Arzu cevap verirken Semiha ise ağlayıp titriyor ve elleriyle kendini tutmaya çalışıyordu. Gözyaşları arasında Arzu'nun söylediklerine kendi cümlelerini ekledi: "Hiç beklemediğimiz bir anda karşımıza çıktı, tamamen şaşkınlık içindeyiz. Yüzü mosmor, kim, neden yapmış olabilir böyle bir vahşeti? Hiç tanımasak dahi şu an hayatı sönüp gitmiş genç bir kadın var, yanı başımızda." İnceleme ekibi, genç kızların üzüntü ve şok içinde olduklarını fark ederek konuşmaya devam etti. Başkomiser Sinan, daha sakin bir tavırla konuşarak onları rahatlatmaya çalıştı: "Anlıyoruz, çok zor bir durum. Siz iyi yapmışsınız, hemen bizi aradığınız için teşekkür ederiz. Bu genç kadının kim olduğunu veya neden burada olduğunu en kısa zamanda bulacağız." Bunun üzerine kararlılıkla Arzu yanıtladı:

"İlk defa böyle bir şeye tanık oluyoruz. Gerçekten korkunç bir başlangıç oldu yeni güne. Umarım bu olayın aydınlatılması için çaba sarf edilir." Semiha, arkadaşı Arzu'nun dediklerini onaylar vaziyette kafa sallarken Başkomiser Sinan gecikmeden cevap verdi:

"Endişelenmeyin, biz bu olayı araştırmak için elimizden geleni yapacağız. Siz şimdilik buradan uzaklaşın," dedi.

Semiha ve Arzu, olay yerinden yavaş yavaş uzaklaşırken Başkomiser Sinan, yardımcılarını Fikret ve Şenay ile olayı incelemeye koyulmuştu. Cesedin yatış şekli, etrafındaki eşyalar, yerdeki pozisyonu gibi durumlarda dikkate alınarak deliller toplanıyor ve ekibi katile götüreceği yol haritası çiziliyordu.

BUZ GİBİ BİR GİZEM

Sibel GİDİCİ

“Cesedin üzerinden bir kimlik çıktı.”

“Bu işimizi kolaylaştıracak Fikret. Yalnız, bir an evvel adli tıptan sonuçları almalıyız. Ölüm şekli, saati netleşene dek bizde kimlikteki ismin evini bulalım.”

Yapılan araştırmalar sonucunda Gülizar ŞANLI ismindeki bu genç kızın yetimhanede büyüdüğü ve uzun zamandan beri erkek arkadaşı ile birlikte aynı evde kaldığı tespit edilmişti. Başkomiser Sinan ve ekibi derhal Gülizar’ ın yaşadığı yere gittiklerinde kapıyı sakın bir şekilde erkek arkadaşı açmıştı:

“Buyurun!”

“Polis! Gülizar ŞANLI’yı tanır mıydınız?”

“Evet de neden soruyorsunuz? Yoksa bir şey mi oldu ona?”

Kapıyı açtığı andaki sakinliğini birden yitiren ve fazlası ile tedirgin görünen Kenan, kız arkadaşı ile ilgili az sonra duyacaklarına kendini hazırlıyor gibiydi. Kötü haberi veren Fikret olmuştu:

“Üzgünüm ama sabaha karşı Ayakapı durağında kız arkadaşınızın cesedi bulunmuş. Üzerindeki kimlik sayesinde bilgilerine ulaşıp buraya geldik.”

Haberi alan Kenan endişe ve paniğe kapılıp ne diyeceğini bilemez bir haldeydi. Hiçbir şey söylemiyor, sadece karşısındaki polislerle göz göze bakışıyordu. Bu kez söze Başkomiser Sinan devam etti:

“Sizin için zor olduğunun farkındayım ama sorularımıza yanıt vermeniz gerekiyor. Gülizar ile ne zamandan beri tanışıyorsunuz, düşmanı var mıydı? Ne iş yapardı?”

Kapı ağzında sorulan soruları yanıtlamaya çalışan Kenan’ın sesi olabildiğince zor çıkıyor, terleyen avuçlarını bacaklarının üst kısmına sürtüp kurutuyordu. Önce bir nefes aldı ve daha sonra soruları yanıtlamaya başladı:

“Gülizar ile biz çocukluktan beri tanışırız. Aynı okulda okuduk, ben onun iki üst sınıfındaydım. Mezun olunca arka mahalledeki marangoza çirak girdim, Gülizar’da okul bitince benim gibi iş aramaya başlamıştı. Marangoz Bülent abi, bulaşıkçı arayan bir kafeden bahsedince Gülizar’da orada bulaşıkçılığa başlamıştı. Liseden sonra birbirimize tutunduk, paramız kısıtlıydı, aynı evde yaşayıp masrafları bölüşmeye karar verdik. Sonra da yine yettiremeyince ben, arkadaşım Hüseyin’e bir odamızı kiraladım. Böylece faturaları onun parası ile ödüyorduk. Mutfağı bölüşüp kirayı ise Gülizar ile birlikte karşılıyorduk.”

“Hüseyin dediğiniz şahıs nerede?”

“O bazen gelir, bazen gelmez.”

“Neden?”

BUZ GİBİ BİR GİZEM

Sibel GİDİCİ

Susup önüne bakan Kenan'ın söylemek istemediği bir şeylerin olduğu belliydi. Biraz düşündükten sonra cevap verdi:

“Bilmiyorum, komiserim. Huyu öyle.”

“Öyle huy mu olur?”

Bu sorunun üzerine sadece mimikleri ile “olmaz ama...” der gibi bakan Kenan'a Başkomiser Sinan'dan yanıt gecikmedi:

“Anlaşılan sende olmadığının farkındasın da neyse, bize Gülizar'ın bulaşıklık yaptığı kafenin adresini verir misin? Seninle de ihtiyaç duyarsak yine iletişime geçeceğiz, bir yere kaybolma.”

“Hiç kaybolur muyum? En değerlim, hayat arkadaşım söz konusu!”

Başkomiser Sinan ve Fikret, Kenan'ın yanından ayrılıp arabalarına bindiklerinde ikisinin de bakışlarında kuşku dolu o ifade peyda olmuştu. Kenan'ın davranışlarını anormal ve sahte bulan Sinan ve Fikret, Kenan'ın kız arkadaşını öldürmüş olabileceğinden şüpheleniyorlardı. Kuşkuların ısıttığı sorular cevaplanmak için çırpınırken soluğu, Balat da Gülizar'ın çalıştığı kafede almışlardı. Soruşturma sonunda maktul hakkında pek iyi şeyler duymuyorlardı.

“Komiserim, kavgalı olmadığı kimse yoktu. Kenan'la da laf olsun, torba dolsun diye birlikteydiler. Ticari sevgililik onların ki.”

Bu da ne demekti? Ev arkadaşlığı ne zamandan beri ticari sevgililik olmuştu? Yoksa başka bir şey mi vardı, bunun arkasında? Ortada bir ceset olmasına rağmen doğru düzgün umursayan kimse yoktu. Soruşturmanın ertesi günü Hüseyin'i bulmaya çalıştılar ve buldular da ama cesedini. Bunun üzerine Kenan'ın bu kez ifadesini almaya karar verseler de ellerinde hiçbir delil yoktu. Ta ki hesaba katmadıkları bir taksi şoförüne kadar! Sinan ile Fikret'in odasına heyecanla giren Şenay nefes nefeseydi:

“Başkomiserim, başkomiserim! Haberler harika. Cinayet gecesine ait telefon ile çekilmiş bir video kaydı var.”

“Sen neler söylüyorsun, Şenay? Kim, nasıl çekmiş bu kaydı?”

Celal SADIK isimli bir taksi şoförü tam oradan geçerken arabası arızalanmış ve durağın çapraz karşısına denk gelecek şekilde bir yere zor zar park etmiş. Bağlı olduğu taksi durağına ise durumu bildirdiğinde kendisini almaya geleceklerini söylemişler.

O da aracın içinde beklerken karanlıkta garip bazı kişiler fark etmiş. İsterseniz Celal Bey geriye kalanı kendisi anlatsın, çünkü koridorda çağırılmayı bekliyor.

“Hemen gelsin, Şenay. Anlatsın bakalım, ondan dinleyelim, her şeyi,” dedi, heyecanlı bir tavırla Başkomiser Sinan. Bunun üzerine içeri çağırılan Celal Bey o geceye dair her şeyi anlatmaya koyuldu:

“Bir müşterimin taksi istemesi ile yola çıkmıştım. Az bir mesafem kalmıştı ki aracın elektrik sisteminde arıza oluştu. O an arızanın tespitini yapamıyordum, hemen bizim durağı aradım.

BUZ GİBİ BİR GİZEM

Sibel GİDİCİ

Bana uygun bir yere aracı çekip park etmemi ve içinde beklememi söylediler. Arkadaşlarımdan biri gelip beni alacaktı, aracı çekmeleri içinde gereken birimlere haber vereceklerdi. Komiserim ben taksi şoförlüğüne başlayalı daha iki hafta oluyor, bu nedenle ne yapacağımı pek kestiremiyordum. Bu yüzden de arkadaşları beklerken farları da kapayıp içeride telefonumda oyun oynamaya başlamıştım. Fakat tam oyuna kendimi kaptırmak üzereydim ki gözüme bir karartı çarptı. Gece bir civarıydı, bir, iki kişinin telaşlı adımları dikkatimi çekmişti. Onlar beni fark etmediler, arabanın içinde birinin olabileceği akıllarına dahi gelmiyordu. Çaprazımdaki durakta tir tir titreyen genç bir kız vardı, o saatte oradan otobüs geçmez. Anlaşılan kendisini oradan alacak birini bekliyordu. Fakat telaşla gelen kişiler birden kızın karşısına geçti ve erkek olan okkalı bir yumruk yapıştırdı. O an içime korkunç bir ürperti ve endişelerimi destekler vaziyette içimi kemiren bir kurt düştü. Elimdeki telefonla hemen video çekmeye başladım. Beni fark edecekler diye de ödüm patlıyordu, tek başıma ve savunmasızdım. Çıksam da bir faydam dokunmazdı. O an ki panikle niçin polisi aramadım, bilmiyorum. İnsan böyle durumlarda bazen düşünemiyor, sanki akli geçici olarak servis dışı gibi tek bir yönde çalışıyor. Bu yüzden benimde yapabildiğim sadece o videoyu çekmek oldu.”

“Gördüğün kişileri bize tarif edebilir misin?”

“Açıkçası çok net göremedim ama videodaki görüntülerle aynı diyebilirim. Bir erkek ve bir kadın vardı. Duraktaki genç kıza önce dövdüler. Erkek sol taraftaydı, kadın ise sağında. Yere yığılan kıza bu kez ayakta kadın iki el ateş etti. Görebildiklerim bu kadar. Siyah kapüşonlu bir erkek ve spor giyimli bir kadındı.”

Videoyu seyreden Sinan, Fikret ve Şenay daha detaylı incelenmesi için bilgi işlemenden yardım istediler.

Video incelenmesi sonucunda zanlıların eşkâlleri ve cinayet sonrası gittikleri yönün tespiti yapıldı. Bu doğrultuda farkına varabildikleri her türlü mobese kamera görüntülerini toplayıp incelediklerinde ateş eden kadının en net görüntüsü ikinci bir şok yaşatmıştı:

“BU İMKÂNSIZ! NASIL OLUR!”

“BU KİŞİ GÜLİZAR ŞANLI!”

Maktul ile zanlının aynı kişi olma olasılığı iyice olayı bilinmez bir sırta çevirmişti. Bu kadar benzerlik olamazdı! Erkek olanın ise devam eden araştırmalar sonucunda hala kim olduğu anlaşılammıştı. Hüseyin’in cesedi ise ayrı bir bilinmezlikte bekliyordu. Yapılan incelemeler sonucunda Hüseyin ile Gülizar’ın aynı silah ile vurulduğu ortaya çıkmıştı. Ayrıca her iki maktulün kan artığında DNA kalıntılarına rastlanmış ve bu kalıntılar kanın içine dökülen kepek tanelerinden elde edilmişti. DNA parçacıkları üzerindeki incelemelerde ise bunun bir erkek olduğu ve Hüseyin ile Gülizar’ın kanlarındaki artığın aynı kişiye ait olduğu saptanmıştı. Anlaşılan o ki Gülizar ve Hüseyin, aynı kişiler tarafından öldürülmüştü. Fakat hala ortada cevaplanması gereken bir soru çığlık atarcasına bekliyordu:

“MAKTUL İLE ZANLI NASIL AYNI KİŞİ OLABİLİR?”

Ya çok benzeyen iki kişiydiler ya da ikizdiler. Bu benzerliğin üzerine Gülizar’ın fotoğrafı ile bulaşıklık yaptığı kafenin etrafındaki her işletmeyi gezerek tanıyıp tanımadıklarını soran Sinan ve Fikret, girdikleri bir kafede şaşırtıcı bir cevap almışlardı:

BUZ GİBİ BİR GİZEM

Sibel GİDİCİ

“Gizem! Gizem bu!”

“Gizem mi? Emin misiniz?”

“Adımın Hayri olduğu kadar hem de komiserim. Tam on iki gündür gözüküyor, başına bir şey mi geldi?”

Sinan ve Fikret birbirlerine sadece kendi anladıkları bir üslup ile bakış atarak bazı şeyleri anladıklarını hissettirdiler. Konuşmaya Sinan devam etti:

“Gizem’i tanır mısınız? Ne yapardı burada?”

“Garibanın tekiydi, başkomiserim. Karanlığa hapsolmuş bir babası bir de on iki yaşında bir kız kardeşi vardır, zavallının. Annesi küçük yaşta terk etmiş bunları. Kimisi de aklını kaçırdı, kayıplara karıştı, der. Bu kızcağızda ne yapsın, evin direği oluvermiş. Gece yarılarında kadar bizim burada garsonluk yapar, didinir, dururdu.”

“Kaçta çıkardı buradan?”

“Gece bir, bir buçuk gibi.”

“O vakitler tehlikeli değil mi? Nerede oturur, nasıl giderdi?”

“Evi Kariye Cami’nin oradaydı. Bizim Tekin onu Ayakapı durağından alır bırakırdı.”

“Kim bu Tekin?”

“Getir, götürcümüz. Geceleri bizim için çalışırdı. Bazı müşteriler hamburgerlerimizden eve siparişler verir, tahsis ettiğimiz arabayı da bunun için kullanırdı, Tekin. Gündüz çalışan bir elemanımız var ama gece bulmak zor. Tekin de gündüzleri marangozda, geceleri burada çalışırdı. Kafe kapanırken de en son Gizem’i bırakırdı.”

“Anlamadığım bir şey var. Gizem, Tekin’i niçin durakta bekliyor?”

“Tekin’in ev arkadaşı da buradaki kafelerin birinde bulaşıkçılık yapıyormuş. Önce onu bırakırdı. Dönüşte de bizim buraya girmesi zor oluyor diye Gizem hep durakta beklerdi.”

“Gizem’in ev adresi var mı sizde?”

“Var tabi ki. Çalışanlarımızın her türlü bilgileri olur bizde. Buyurun.”

Sinan ve Fikret, çetrefilli bir bulmacayı çözmüş olmanın coşkusuyla geç vakte aldırış etmeden Gizem’in ev adresinde buldular kendilerini. Eve gittiklerinde kapıyı on iki yaşındaki kız kardeşi açtı. Polislerin geldiğini duyan gözü yaşlı baba ise kalbini tutarak alacağı acı haberin sarsıntısını yaşıyordu:

“Gizemim, ona ne oldu? Açık açık söyleyin, yavrum nerede?”

BUZ GİBİ BİR GİZEM

Sibel GİDİCİ

Kulübe gibi gözükten tek odalı, derme çatma bu yapıdaki hüznün Sinan ve Fikret'i yorsa da artık yolun sonunda olduklarını hissediyorlardı. Burada alacakları cevap her şeyi çorap söküğü gibi ortaya çıkaracaktı:

"Beyefendi, kızınız ile ilgili henüz net bir şey yok. Sanırım kayıp başvurusu yapmışsınız. Biz sadece tek bir soru soracağız. Gizem'in küçük kız kardeşi dışında başka bir kardeşi var mıydı?"

Bu soru karşısında afallayan yaşlı adam, olduğu yerde taş kesildi. Bir süre sustu, cevap vermedi. Sonra merak edip devam etti:

"Neden soruyorsunuz?"

"Bakın, sizinle açık konuşacağım. Biz bir genç kız cesedi bulduk. Üzerinden çıkan kimliğe bakılırsa adı Gülizar. Ama incelemelerimiz sonucu şaşırtıcı bir durumla karşılaştık. Cinayeti işleyen ile öldürülen kişinin eşkâli o kadar benziyor ki bunu yaptığımız araştırmalarda destekler vaziyette. Ortada çok karışık bir durum var ve sizin cevabınız çok kritik bir önem arz ediyor."

Yaşlı adam kırışan alnının sağında ve solunda gergin bir şekilde yukarıya kalkan kaşlarını nefessiz duruşunda asılı bıraktı. Sesi sert ve ciddiye:

"Fatmanaz, hele bir mutfağa git!"

Küçük kız hızla mutfağa gitti. Belli ki söyleyeceklerini küçük kızının duymasını istemiyordu. Yutkundu, derin derin nefes aldı ve konuşmaya başladı:

"Var, komiserim. Kızım Gizem'in bir ikizi var. Adi annesinin para karşılığı çocuğu olmayan bir aileye sattığı ve benim bu halde arayıp da bulamadığım bir ikiz kardeşi var."

Yaşlı adamın bilgileri doğrultusunda bazı şeyler aydınlanır gibi olsa da hala tam manası ile bir sonuca ulaşılammıştı. Ta ki Fikret'in zihni uyanana dek. Onun dikkati tüm olayın seyrini değiştirmişti. Kenan ile konuşurken kafasını sık sık kaşması ve kaşırken de siyah tişörtüne beyaz beyaz dökülen kepekler bir anda gözlerinin önünde canlanıverdi. Aynı zamanda Tekin isimli kişi de Kenan olabilir, Gülizar da obulaşıkçı kız. Acilen Kenan'ın ifade vermesi ve DNA'sının incelenmesi gerekiyordu. Ekipler Kenan'ın evine baskın yapıp karakola getirdiler. Her şeyi itiraf ettirmek için saatlerce uğraştılar ve sonunda beklenen o an gelmişti:

"Elimizde video ve DNA molekülü var, seninle eşleşiyor Kenan! Ya da Tekin mi demeliyim!"

Aslında henüz eşleşen bir DNA profili ya da videodaki erkeğin kim olduğuna dair netleşen bir eşkâl yoktu. Hepsini konuşurmak için yemdi ve sonunda o yemi Kenan yutup her şeyi itiraf etmişti:

"Hüseyin'in aracılığı ile Gülizar ile birlikte çalıştığımız uyuşturucu mafyası ile tanışmıştık. Aldığımız üç kuruş hiçbir şeye yetmiyordu, mafya ile anlaşmalı şekilde satıcılığa başlamıştık. Ta ki polisler bu mafyanın kokusunu alana dek. Biz de yakalanabilirdik ve genç yaşımızda hapislerde çürümek istemiyorduk. Ben o sıra Hayri abinin yanında geceleri çalışmaya başladım. Niyetim getir götürden ziyade malı satacak kişileri bulmaktı. Gece yaptığım iş bir kılıftı. Fakat bir akşam Gizem'i görünce hayretler içinde kaldım, karşımda Gülizar duruyordu. Evde kız arkadaşıma her şeyi anlattım. Meğer yetimhaneye düşmeden önce zengin bir ailenin evlatlığıymış.

BUZ GİBİ BİR GİZEM

Sibel GİDİCİ

Anne ve babası trafik kazasında ölünce akrabaları evlatlık oluşundan ötürü onu dışlamış, sonrada yetimhaneye bırakmışlar. O gün bugündür, beraberiz, Gülizar ile. Beraberliğimiz her alanda geçerlidir, bu cinayette de öyle oldu. Eğer Gülizar öldü bilinirse, polis onun peşini bırakırdı. Dolayısı ile bize de kimse bulaşmazdı. Bu nedenle ayağımıza gelen fırsatı değerlendirdik, bir cinayet planı yaptık. Fakat planımızı öğrenen Hüseyin bize şantaj yapmaya, sattığımız mallardan pay istemeye başlayınca onu da aynı şekilde temizledik. Fakat yeterince iyi bir temizlik olmamış ki şu an buradayım.”

Kenan'ın itirafı sonrasında Gülizar'ı da yakalayan cinayet büro amirleri aynı itirafı ondan da dinlediler.

İnsanlığın çıkar sahnesinde bir can daha kurban edilmişti, bitmek bilmeyen hırslara, bencilliklere. Gün çoktan akşamı davet ettiğinde yakıcı bir sığın ardından gecenin sıyrılan perdesi, can acıtıcı sessizliğini doğurduğunda kaç kişilik acıyı resmedecekti, olduğu ve öldüğü yerde. Gizem'in buz gibi bedeni, eski ve ürkütücü duvarlar arasında hüküm süren binaların gözü önünde daha da üşümeden bulunmuştu, katilleri. Bir genç kızın hayalleri, düşleri, yaşama hevesi sıçramıştı duvarlara, bunu hangi ceza ya da kanun temizleyebilir ki? Yarım kalmışlığa vurulmuştu kelepçe, Gülizar ve Kenan bunun sadece temsili örnekleriydiler. Yitip gidenin gölgesinde bir nefes daha uğurlanmıştı, bu dünyadan çok ötelere.

Fotoğraf: Yeter Yelda Şahanoğlu

ÖZLENEN DUYGULAR

Mehmet BİLEN

Gözümü açtığımda bu dünyaya,
Bıraktılar beni bir meleğin kucığına,
İlk defa ondan tattım, gerçek şefkati,
Ömrüm boyunca bulamadım o hâlisiyeti.

Baba güven demekti, sözünün eriydi,
Kızıp bağırması dahi merhametin eseri idi,
Hep, kendisinden daha iyi olmamızı isterdi,
Şimdiki dostlar, düşürmek için takar çelmeyi.

Çocukluğum küçük bir mahallede geçti,
Herkes birbirini tanır, sever; selam verirdi,
Akrabalık ve komşuluk ince, kırmızı çizgimizdi,
Hepsi bitti şimdi, geriye kalan sadece isimleri.

Okulda, mahallede güzel arkadaşlıklarım vardı,
Bazen ben onlara küser, bazen onlar bana darıldı,
Çok sürmezdi kavgamız; muhakkak birimiz barışırdı,
Şimdiki arkadaşlıklar saçıyor etrafa; fitne ve fesadı.

Sanki insanî hisler çocuklukla bitiyor,
Güzel duyguların yerini ihtiraslar alıyor,
Özlüyorum o mert yılları, saf duygularımı,
Dünyadan geçti, umarım ukbâda bulurum onları.

SAKIN ÜZÜLME

Can Seyfettin Al

Ben ölünce erhamür râhimime kavuşacağım anne
Bu dünya beni çok yordu
Çıt çıkmayan bir mekanda uyuyacağım
Üzerimde örtü diye toprak olacak
Üşütmeyecek ayazın soğuğu
Yakmayacak güneşin ışığı
Baş ucumda iki üç satırlık bir yazı
Anıt gibi bir duruş bırakacağım geride
Sakin üzülme...

SUSKUN GELECEK

Gökhan Daloğlu

Geçimsiz gölgelerle uzuyorken hayat,
Ezberini unutmak istiyordu nefes.
Lezzeti kaçmış deminden süzülürken
Ellerimde çırpınırdı her daim koyu heves.
Camların yere serilmiş kırık canlarında
Erişemediğim kanımın
akamadığım nehirlerinde boğulurken
Karanlığın içindeki
büyük kalabalığın yalnızlığında
Tüllerle lehimliyordum yüreğime,
demirlerden çaldığım sert emirleri.
Endişesi yoktu, hiç olmadı,
her zaman bilinmez ezgileri vardı
suskun geleceğin.

RUHUN DİKENLERİ

Gülesser ÖZLÜ

5 Şubat 2018...

Her şeyden umudunu yitirmiş bir “Deli Kız”la, hayatın yükledikleriyle gardını almak zorunda bırakılmış “Gururlu Zambak”ın yollarının kesişme hikâyesi... “Zambaklar vahşi yerlerde açar.” Kız, başta çok çekinmişti bu vahşi(sert) çizginin içine girip o güzel zambağa ulaşmaktan...

“Vardır her vahşi çiçekte bir gurur.”

Gururlu zambak, geçmişte çizgisini geçmeye müsaade ettiklerinin hatalarıyla gardını almış ve kendini hapsetmişti o vahşi vadiye... Uzaktan geçenler ona baktıkça ne kadar değerli olduğunu görmüştü. Bu paha biçilmez değerinin yanında zambağın içinde bulunduğu vadinin dikenli yollarını da fark edenler ona yaklaşmaya cesaret edememişti. Bundandır ki yalnızca dışarıdan bakınmakla yetinmişlerdi. Gel zaman git zaman, oradan tekrar geçenler ulaşamadıkları o zambağın aslında o kadar da güzel olmadığını, beyaz renginin onu soğuk gösterdiğini söylemişler, ona bir çiçek gözüyle bakmamaya başlamışlardı. Yalnızca biri, bu erişilemez sırrın merakından her gece zambağın etrafında gezinmişti sinsi. Gururlu zambak söylenenlere, olanlara hiç kulak asmamış ve gardını düşürmemişti. Her gün tüm bu olanları uzaktan seyreden kız, zambağı anlamaya çalışmıştı. Onu neyin bu hâle getirdiğini, neden bazı şeylerden kendini çektiğini, en önemlisi kendisini neden bu dikenlerle bezenen vadiye kapattığını merak etmişti. Ve daha fazla dayanamamıştı kız. İlk adımını atmıştı o dikenlerin üstünde. Sonra iki, üç... Bakmıştı ki hiçbir zararı yok, yaklaştıkça zambağın yaprakları güçleniyor... Koşmaya başlamıştı kız. Sonu gelmeyecekmiş gibi görünen o yolda, tüm hızıyla... Sonunda ulaşmıştı gururlu zambağa. Zambak da gardını almış ya, en az kız kadar o da çekimser. Ama ne kızın umudu kırılmıştı bundan, ne de zambak ona gitmesini söylemişti. Konuşmadan anlamışlardı birbirlerini, hissetmek ve düşünmek yetmişti onlara.

“Ulur aya karşı kirli çakallar
Ürkek ürkek bakar tavşanlar dağa

Mona Roza, bugün bende bir hâl var
Yağmur iğri iğri düşer toprağa”

Kız artık her gün geçiyordu o dikenli yolu. Bu yolda gide gele sancısını hissettiği acıları hep unutturmuştu. Diğerlerine gelince, Her gün kızın yolunu gözetler hâle gelmişlerdi. Aralarında kızın yaptığı gibi o yoldan geçip zambağa ulaşmak isteyenler olmuştu. Ancak yolları geçtikçe kızın kollarında kan sızdıran çizikleri görmüşler, kıza deli gözüyle bakarak onun yolunu gözetlemekten vazgeçmişlerdi. Bilmedikleri şey, bu çiziklerin acı vermiyor oluşuymuş. Kız o çizikleri aldıkça güçlenip unuttuyormuş asıl acılarını.

RUHUN DİKENLERİ

Gülesser ÖZLÜ

Kızın geç kaldığı bir gün zambağın çevresinde fırsat kollayan bir adam ortaya çıkmıştı. Nihayet beklediği an sonunda gerçekleşip ve zambağın gizemini çözebilecekti. Etrafına bakmıştı, henüz kimse yoktu ortalarda. İnsanların çevreden geçmesini beklemişti sakince. Yapacağı hamle her ne kadar cesurca olsa da o yolu tek başına alacak kadar güvenmiyordu kendine. İnsanların çoğalmasıyla ilk adımı atmıştı. İlk dikenin sancısıyla tereddüte düşse de vazgeçmemişti. Çevreden geçenlerin gözü takılmıştı bu adama. Böylesi bir davranışa cesaret eden kişiyi izlemek için etrafına toplanmışlardı. Üstelik söz konusu bir türlü gizemini çözemedikleri, yolun sonundaki gururlu zambak olunca... Adam ilerledikçe toplananların sayısı artmış ve planladığı gibi kendine eşlik edenler çıkmıştı ortaya. Canları ne kadar yanarsa yansın erişilemez olanın hırsı bürümüşdü artık gözlerini. Birinin cesaret göstergesi, beraberinde hepsini sürüklemişti. Zambağa gelince, bir gün bunların başına geleceğini önceden kestirmişti zaten.

Sınırlarının bu şekilde ihlal edilmişinden dolayı mağrur bir şekilde eğmişti yapraklarını yere. Tüm bunların yanında zambağın canını en çok acıtan şey, çizgisinin aşılmasından ziyade başta deli kıza güvenip buna kendisinin izin vermiş olmasıydı. Eğer müsaade etmeyip dolaysaydı sarmaşıkları ayaklarına, kız devam eder miydi sanki, vazgeçmeyecek miydi?

Pişmandı, duramazdı artık burada. Bir kez sınırlarını ihlal eden devamını getirmez miydi? Buna izin vermemeli, kesmeliydi sözde cesur olan o adamın cezasını. Çevresini saranların sesleri belli belirsiz bir uğultuya dönüşmüştü. Düşünemiyordu zambak. Kalbinin temizliği ona kötü bir şey yaptırıyordu. Bu uğultuyu bir bıçak gibi kesen ses, topraklarında duyduğu o tanıdık adım sesleriydi. Yüzünü saran korkunç bir hayal kırıklığı ifadesiyle koşmaya başlamıştı kız, ilkinde koştuğu gibi. Tek fark, dikenler artık gerçekten acıtıyordu canını. Kızın yanlarına ulaşmasıyla kalabalık dağılmaya başlamıştı. Yüzlerindeki o basit ifadeyle, biz zaferimize ulaştık dercesine bakmışlardı kızın suratına. Kız ise yalnızca arkalarından bakabilmişti. Bir şey yapmaya gücü yetmemişti. Ancak yolun sonunda bir adamın yere yığıldığını görmüştü. Sesler yükselmeye başlamıştı yine. Konuşmalardan o adamın zambağın yapraklarına dokunduğunu anlamıştı. Bunca zamandır yanında durduğu, o koştukça güçlenen yapraklar zehirli miydi yani? Kız can çekişen adama son kez bakmış ve bakışlarını zambağa çevirmişti. Gururlu zambağı ilk defa böyle görmüştü kız. İlkinde bile böylesine yabancı durmamıştı kendisine. Bakışlarını buluşturmaya çalışmıştı kız. Ama zambak bakmamakta ısrarcıydı. Buluşmamıştı gözler. Kız acıyla çökmüştü yere. Suçu neydi onun? Gözyaşları toprakla buluştuğu an da zambak bakışlarını yöneltmişti kıza. Kız, içinde bir şeyin koptuğunu hissetmişti. Bir daha eskisi gibi olamayacaklarını anlamıştı o an. Yalnızca susmuştu. Bazı şeyler dile gelmemeli ve daha fazla kırıklık oluşturmamalıydı. Kız elini zambağın yapraklarına uzatmıştı. Zambak kızın yaptığı şeyi fark edince iliklerine kadar irkilmişti. Ancak artık pişman olmak için çok geçti. Sonunu biliyordu bu hikâyenin. Başkalarının günahını kız yüklenmişti. "Deli Kız" yavaşta kurumamış yaşlarıyla çöktüğü yere yığılmıştı. "Gururlu Zambak" yapraklarını kızın üstüne eğip kapatmıştı. Tüm rengi çekilmişti o an. Ruhunu yitirmiş ve kızın üstüne kapanmıştı solarak...

Bahtsızın Dilinden

Murat ŞAHİN

**Kapının boşluğunda sabırsızım.
Fikirler dikilmiş ben kararsızım.
Aydınlık salonda bir bahtsızım.
Yorgun atımla beraber nalsızım.**

**Sessizliğin içinde çıtırtı.
Işıksız tavanda bir tıkırtı.
Mazi ruhlar ile gezinti.
Sahte rüzgarlarla esinti.**

MAHŞERE KALDI

Işık ALTINSOY

Sözünde duramadın, yanımda kalamadın.
Gittin ya hani;
Gülüşlerim yarım, ellerim boş kaldı.

Öyle bir yara açtın ki; acısı ebedi kaldı.
Söyleyemedim seni ne çok sevdiğimi bir kere bile,
Boğazımda düğüm kaldı.

Yutamadım senin gibi verdiğim sözleri, hikayem yarım kaldı.
Senle doğacak güneşlerimi alıp gittin; bana, zifiri karanlık kaldı.

Sana kitaplar yazacakken sayfalar dolusu;
Sözcüklerim anlamını yitirdi, kelimelerim eksik kaldı.

Kimseye söyleyemediğim hayallerim vardı,
Gün yüzü görmemiş sandıklarda kilitli kaldı.

Adın var ya hani; hiç kimsenin bilmediği...
Şiirlerde saklı kaldı.

Tutamadığım ellerin, bakamadığım gözlerin düşlerimde kaldı.
Vadettiğin her ne varsa, yerini yeller aldı; bana tozu dumanı kaldı.

Yarınlarımın içine sığdırmaya çalışırken seni,
Tüm heveslerim, kursağımda kaldı.
Sevinç gözyaşlarımı bile hazırlamıştım kavuşacağımız gün için!
Hepsi, gözümde kaldı.

“Unutulur zamanla; hangi acı ömürlük ki?” dediler;
Olabileceği imkansız kılışın aklımda kaldı.

Vazgeçtin ya hani...
Soğuk bir şubat gecesi ısıttığın tenim, haziranın ortasında ayazda kaldı.
Senle yaşanacak uzun bir hayat dilemişim oysa ki!
Bir dünya kurmuştum ikimize;
Başkasına kaldı...

Şimdi sorsan bana
“Affeder misin beni?” diye;
“İki elim yakandadır!” derim!
Benim senle olan savaşım bitti bu dünyada artık.
Tüm hesaplarım,
MAHŞERE KALDI!

Müzeyyen

Mehmet Ali PELTEK

Şehirlerarası otobüs terminalinden Müzeyyen'e;
Gidiyorum Müzeyyen...

Sırtım buz tutmuş. Oturduğum demir bank soğuktan bedenimle birleşmiş gibi. Kurnaz kışın ürpertici etkisiyle gözyaşlarıma hâkim olamamaktayım. Etrafımdaki her şeye buğulu bir camdan bakar gibi bakıyorum. Koca caminin minaresinden yükselen ezanın sesine seyyar satıcıların birbirinden habersiz yükselen ahensiz sesleri de karışıyordu. Peronlarda sıra sıra dizilmiş arabalar insanları niteler biçimde bir telaş içerisindeydi. Kimisi gidene el sallıyor, kimisi ise geleni kucak dolusu sevgiyle karşılıyordu. Rüzgâr hafif hafif atıştıran yağmurun yönünü bana doğru çevirmişti. Uyandım birden uzaklara daldığım hayallerden, çisil çisil bedenime işleyen yağmurdan bihaberdim. Demin yediğim simidin kırıntılarını silkelerken elimin tersiyle, derin bir iç geçirdim. Hafif içim acıdı gibi ama boğazıma takılan simit üstündeki susam tanelerinden çok heveslerime benziyordu. Yutkunamadığımı o an daha iyi anlayabilmişim. Süslenmiş hayallerin arkasına gizlenen ümitlerim de tükenmişti artık çünkü yine seni her seferinde kucak dolusu sevgiyle karşıladığım 27. Peronda bekliyordum; gelemeyeceğini bildiğim halde gözlerim daha çok arıyordu seni ve ben daha çok korkuyordum müzeyyen... Şimdi perondan kalkmak üzere olan arabaya doğru ağır ağır ilerlerken son kez dönüp arkama baktım; süslü hayallerim, tükenmiş ümitlerim ve yorgunca ayakta durmakta zorlanan bedenim kenetlenmiş arkamdan bana el sallıyorlardı. Yağmur hızlanmıştı ve şehir sıırılsıklamdı.

Gidiyordum ben Müzeyyen.

Yirminci Yaş

Samet Mutlu

Üçü klasik ve sıradan
Ayrıyeten bir kişi
Tatsız bir yaş pasta
Ve işte yirminci yaş günü
Hep değil
Bir veya birkaç istisna
Ama iyi mi kötü mü
Düşündüğüm kadar da düşünmedim bunu
Hiçbir şeyi o kadar düşünmüyorum artık
Ne güzel şey böyle büyümek
Şimdi
Bir ve biri toplayınca sonsuz ediyor zihnimde
Bir nevi tanıştırıyor
Beni benimle

1 Ağustos 2023

Kıymetli Okurlarımıza,

Edebi Alem ekibi olarak, binbir emekle oluşturmuş olduğumuz bu dergiyi okuduğunuz için teşekkür ediyoruz. Bu derginin oluşumunda, siz kıymetli okurların fikir dünyalarına katkı sunabilme ihtimalimizin olması, çalışmalarımızı yürütmemizde bizlere motivasyon sağlamaktadır.

Bugün binlerce insan tarafından okunan dergimizin, yarın on binlere, yüz binlere ulaştığını görme arzusunu ve bu arzunun temelinde yatan, fikir dünyalarının gelişimine katkıda bulunma isteğimizi her daim canlı tutmaya gayret göstereceğiz.

Siz kıymetli okurlarımızın varlığını ise edebiyatın konuşulduğu her sohbette hissedeceğiz. Edebiyatın konuşulduğu, yazarların ve şairlerin yetiştiği bir döneme şahit olma arzusu ile,

Ne kadar uzak olursak olalım birbirimize, bir şiirin mısralarında buluşabiliriz.

Sevgilerimizle,

Edebi Alem Ekibi